

Nederland – België?

Over nationale politie en andere bestelveranderingen.

OPAC 28 februari 2013. Dr. Lex Cachet

Erasmus Universiteit Rotterdam; Bestuurskunde; spreektekst

De vraag die ik vandaag met u wil behandelen is: hoe is het mogelijk dat het politiebestedel in Nederland in amper twintig jaar, twee keer drastisch gereorganiseerd is. En ook, wat dat dan betekent voor het politiebestedel in België, zoals het inmiddels ruim tien jaar bestaat. Anders gezegd: zijn er lessen die u, in België, kunt leren uit wat er in Nederland gebeurd is.

Laat ik beginnen met vast te stellen dat reorganisatie van het politiebestedel in Nederland, eind jaren tachtig, allermindst voor de hand lag. Zonder al te veel in details te treden, kan geconstateerd worden dat het politiebestedel in Nederland tot dan toe nooit echt goed / afdoend was geregeld. Dat leidde na het Politiebestedel van 1945 en de (vrijwel identieke) Politiewet uit 1957 tot veel denken en praten over hoe het politiebestedel er uit zou moeten zien. Maar..., al dat praten leidde tot bitter weinig concrete resultaten. Het Nederlandse politiebestedel bleef een heel versnipperd bestel (148 / 17). Een bestel dus met veel kleine, maar zelfstandige, korpsen en onderdelen en mede daardoor met grote moeite om het hoofd te bieden aan de uitdagingen van de moderne tijd.

Tussenopmerking.

Als ik over (politie)bestedel spreek dan bedoel ik daarmee de politieorganisatie en de sturing en controle van de politie. Sturing en controle door wat in Nederland het bevoegd gezag heet; de politiek-bestuurlijk verantwoordelijken voor de politie (burgemeester, OM en ministers). Bestel is dus wezenlijk ruimer dan alleen maar de politie.

Kijkend naar de wijze waarop het politiebestedel in beweging is gekomen is het grootste verschil tussen België en Nederland de wijze waarop dat gebeurd is. In België lagen daar een aantal ernstige crises aan ten grondslag; van het Heizeldrama tot aan de Dutroux affaire. In Nederland daarentegen was er, al in een eerdere periode, vooral sprake van een sluipende crisis. Het toen bestaande bestel bleek in de jaren zeventig en tachtig steeds minder opgewassen tegen de uitdagingen van de moderne tijd: tegen georganiseerde, meer professionele en meer internationale misdaad of tegen grootschalige ordeverstoringen (denk aan kraakbeweging en voetbalvandalisme).

Bij de vorming van het derde en laatste kabinet Lubbers in 1989 ontstond er als gevolg van de sluipende crisis opeens ruimte voor fundamentele herziening van het bestel. De regionale politie met 25 korpsen plus op landelijk niveau het KLPD, was er het gevolg van.

Overheersend idee bij de vorming van de regionale politie – feitelijk per 1 april 1994 - was dat opschaling van de politieorganisatie zou kunnen leiden tot een politie die effectiever, efficiënter en professioneler zijn werk zou kunnen doen. Regionale politie zou beter opgewassen zijn tegen de grote uitdagingen eind 20^e eeuw.

Dit is niet de plaats voor allerlei detaillering over het regionale bestel. We beperken ons tot een paar belangrijke constatering.

Wat constateren we.

[1] Voor- en tegenstanders van het regionale bestel waren en zijn het er over eens dat regionalisering van de Nederlandse politie een wezenlijke breuk met het verleden was. Ze delen ook bewondering voor de wijze waarop het nieuwe bestel ongewoon snel en doortastend vorm kreeg; zowel wettelijk als in de praktijk.

[2] We kunnen ook constateren dat de bestelwijziging in 1993 / 1994 geen einde maakte aan het debat in Nederland over het meest wenselijke politiebesteding. Integendeel. De regionalisering vormde eerder het beginpunt van een nieuwe en heftige ronde in dat debat.

[3] Tenslotte kunnen we constateren dat de nieuwe ronde in het besteldebate alles te maken had met onvrede over de nieuwe politie en haar prestaties en met het nieuwe bestel. Omdat daar de kern ligt van de uiteindelijke invoering van nationale politie, ga ik er wat uitgebreider op in.

Waarom bleef het regionale politiebesteding altijd omstreden? Ik denk dat daar drie soorten factoren een rol in hebben gespeeld: (1) het maatschappelijk klimaat (2) de gekunsteldheid van het regionale bestel en tenslotte (3) de politie en haar prestaties. Ik licht ze kort toe.

Maar eerst wil ik graag gezegd hebben dat het besteldebate zelden of nooit een puur rationeel debata is. Het is onvermijdelijk ook een politiek debata; een debata over machtsvragen. En vaak is het ook een emotioneel debata tussen voor- en tegenstanders van een bepaalde visie op politie. Wie dat geïllustreerd wil zien, leze Fijnaut, [2012](#). Magistraal, emotioneel en bevooroordeeld.

Comment [C1]: Het Nationale Politiekorps

Maatschappelijk klimaat.

Nederland is in de afgelopen decennia gekenmerkt geweest door overbezorgdheid en onvrede. Een grote rol daarbinnen speelde zorg over onveiligheid. Voor een deel is die zorg begrijpelijk, want gefundeerd. Denk aan: lang en sterk groeiende misdaad, de impact van 9/11, de moorden op Fortuyn en Van Gogh. Maar, voor een ander deel staat de zorg over onveiligheid in geen verhouding tot de problemen.

In Nederland krijgt de voor een deel ongefundeerde zorg om onveiligheid wel haast hysterische trekken. Geen enkele vorm van onveiligheid wordt meer geaccepteerd. In veel opzichten ligt hier ook de basis voor de opkomst van het populisme in de Nederlandse politiek en voor de politieke instabiliteit in meer algemene zin.

Comment [C2]: Cf. Pieterman Voorzorg. Van den Brink div. Boutellier. SCP Angstige Burgers, 2006. Vanderveen diss.

Terecht of onterecht, de zorgen over onveiligheid hebben er wel toe geleid dat veiligheid continu heel hoog op de publieke en politieke agenda's heeft gestaan. En dat geldt dus ook voor de organisaties die als eersten moeten zorgen voor die veiligheid, de politie in het bijzonder. Elke fout of tekortkoming van de politie leidde tot heftig debat over het functioneren van de politie en de wijze waarop de politie politiek-bestuurlijk werd gestuurd en gecontroleerd. In dat debat kwam steeds weer de vraag naar voren of de politie wel adequaat was georganiseerd en of het regionale politiebestedel wel echt in staat was het hoofd te bieden aan al die nieuwe uitdagingen. Dat brengt me dan op het bestel zelf.

Het bestel: politiek-bestuurlijke factoren

Het regionale bestel is van meet af aan een gekunstelde constructie geweest. Nederland kent immers geen regionale bestuurslaag. In de jaren negentig was het niet helemaal uit te sluiten dat dat regionale bestuur er zou komen, in de vorm van stadsprovincies. Maar al snel na de invoering van de regionale politie werd duidelijk dat het huis van Thorbecke met zijn drie bestuurslagen – rijk, provincies en gemeenten – toch niet verbouwd zou worden.

Een regionaal politiebestedel binnen dat huis van Thorbecke leidde in Nederland tot gekunstelde en lastige bestuurlijke constructies als de korpsbeheerder (een burgemeester met twee petten op en twee verschillende verantwoordingsfora), het regionale college, de fungerend hoofdofficier van Justitie etc. Tegelijkertijd werd de relatie tussen politie en gemeente er niet sterker op: het probleem van de democratische inbedding. Lastig, in een tijd waarin lokaal veiligheidsbeleid steeds belangrijker werd en dus ook de rol van de politie daar binnen.

De 25 regionale korpsen ontwikkelden zich, onvoorzien en ongewild, al snel tot 25 kleine koninkrijkes (of republieken, zoals Amsterdam). De korpsen en hun korpschefs verwierven zich een hoge mate van autonomie en macht.

Vanuit die machtspositie waren ze maar matig bereid tot samenwerking met elkaar en tot nationale samenwerking. Dat leidde tot een politie die in een aantal opzichten nog steeds sterk verbrokkeld opereerde, al was de schaal van de afzonderlijke korpsen meestal vele malen groter dan in het verleden.

Op nationaal niveau werd de verbrokkeling van het bestel niet of te laat gecorrigeerd. Sommige bewindslieden (Dijkstal!) hadden er om politieke redenen alle belang bij aan te tonen dat het regionale bestel niet goed was. Ze stelden zich veel machtelozer op vis a vis de korpsen, dan volgens de letter van de wet nodig was geweest. Elk incident of probleem was welkom om het eigen gelijk te bewijzen.

Maar er waren – vooral wat later in de tijd - ook ministers die het tegendeel deden. Sinds eind jaren negentig is de invloed van de landelijke overheid op de inhoudelijke sturing van de politie dan ook hand over hand toegenomen. Het begon met Bram Peper's Beleidsplan Nederlandse Politie en het Integrale Veiligheidsprogramma, gevolgd door allerlei vormen van prestatiesturing en uiteindelijk het tot stand komen van de Nationale Recherche en de vtsPN aan de beheerskant. Sluipenderwijs en stap voor stap bewoog het bestel – al ver voor Rutte en Opstelten – in de richting van nationalisering. Daarbij speelde ook de traditionele machtsstrijd tussen de beide politieministeries – het relatief zwakke Binnenlandse Zaken en het steeds sterker wordende Justitie – een belangrijke rol.

Maar, niet alleen de boze buitenwereld speelde een belangrijke rol. Ook de politie zelf valt het nodige aan te rekenen.

Functioneren van de politie

Dat de reorganisatie van 1994 in eerste instantie tot dalende politieprestaties leidde, is nauwelijks nieuws. Je ziet dat eigenlijk in elke organisatie tijdens en kort na een ingrijpende reorganisatie. Maar het was wel een forse terugval en hij kwam heel ongelegen. En vanwege de hoge ambities van de reorganisatie en vanwege de permanente maatschappelijke paniek over onveiligheid. De onvrede over politie en politiebesteding werd er door gevoed.

Dat gold ook voor de wijze waarop de eerste generatie korpschefs van de regionale korpsen zich profileerde als nieuwe machthebbers en mediahelden. Nordholt, de kort geleden overleden Wiarda en ook Straver, Hessing e.a. waren al vrij zichtbaar in de media. Maar, het regionale bestel bood ze alle mogelijkheden voor verdere profilering. Zo sterk dat ze ooit zelfs de Machiavelli prijs voor overheidscommunicatie wonnen. Ze wonnen niet alleen. Ze verloren ook veel steun; met name bij diegenen die nog steeds uitgingen van ondergeschiktheid aan het bevoegd gezag en van een politie waarvan zo min mogelijk wordt gehoord en gezien (Thorbecke's adagium).

De eigen en eigenzinnig koers van de korpschefs was ook niet bevorderlijk voor de samenwerking tussen de korpsen, ik gaf het al eerder aan. In de loop van de tijd werd gebrekkige samenwerking tussen de korpsen steeds meer tot een kernprobleem binnen het bestel. Her en der werden noodverbanden gelegd – zoals de vts PN of samenwerkingsarrangementen tussen belendende regio's, TIJN – maar het probleem werd niet echt opgelost.

Tenslotte bleef ook het schaalprobleem de korpsen parten spelen.

Eenzijds werd de afstand tussen de regionale korpsen en de gemeenten als groot, te groot, ervaren. Vooral in voormalige gemeentepolitie gemeenten werd schaalvergroting synoniem met meer afstand en minder invloed. Alle interne differentiatie van de regio's ten spijt, ontstond toch bij veel burgemeesters en vooral bij veel gemeenteraadsleden het gevoel dat ze niets meer te vertellen hadden over 'hun' politie. Terecht of onterecht, daar kan je over twisten. Maar het had in ieder geval wel vergaande consequenties. En voor de legitimiteit van de regiopolitie (lokale steun en krediet) èn voor de opkomst of verdere uitbouw van een web van eigen gemeentelijke handhavers en toezichhouders. Een ontwikkeling die nog steeds doorgaat en die grote consequenties kan hebben.

Anderzijds werd de regionale schaal van de politie in combinatie met de slechte onderlinge samenwerking tussen de korpsen als een obstakel ervaren om aan grote nieuwe uitdagingen als cybercrime, mensenhandel of internationaal georganiseerde vermogenscriminaliteit effectief het hoofd te kunnen bieden. De introductie van de nationale recherche loste dergelijke problemen maar voor een deel op.

Conclusie

Zo lang als de regiopolitie heeft bestaan is er onderzoek gedaan naar haar sterke en zwakke punten. Tegelijkertijd zijn er telkens weer commissie, stuurgroepen en adviseurs geweest die zich over het bestel en over bestelverandering bogen.

Al die onderzoeken en adviezen en soms ook de *bepaalde* wetswijzigingen (aanpassingen) die er uit voortvloeiden, hebben niet kunnen voorkomen dat het regionale bestel op den duur bitter weinig vrienden overhield. Als een soort dominospel vielen steeds meer steunpilaren van de regionale politie om. Burgemeesters en korpschefs behoorden tot de laatsten die zich gewonnen gaven.

Naar nationale politie

De introductie van een stelsel van nationale politie kwam in 2010 – bij de vorming van het minderheidskabinet Rutte I – dus niet plotseling uit de lucht vallen. Het idee was al lang in discussie, niet in de laatste plaats door de voortdurende zendingsarbeid van Cyrille Fijnaut. Maar ook de wetgever had al eerder pogingen in die richting ondernomen. Het kabinet Balkenende III had in 2006 al een wetsvoorstel in die zin ingediend. Bij de vorming van het vierde kabinet Balkenende moest dat voorlopig terug genomen worden, omdat de sociaaldemocraten (PvdA) tot het kabinet toetraden en toen nog tegen nationale politie waren. De huidige wetgeving is ook in belangrijke mate op het wetsvoorstel van indertijd gebaseerd.

U weet wat er vanaf 1 januari van dit jaar in Nederland stap voor stap wordt ingevoerd. Eén civiel landelijk politiekorps, onder één korpschef (nu Gerard Bouman) die direct onder de minister van Veiligheid en Justitie (VenJ) valt, ook al is zijn korps een zelfstandige rechtspersoon.

Het landelijke korps is onderverdeeld in tien geografische eenheden (die samenvallen met de gerechtelijke arrondissementen) verder een landelijke eenheid (het vm KLPD) en een Politie Diensten Centrum, dat een groot deel van de beheerstaken moet gaan overnemen. De minister van VenJ is de enige beheerder en hij kan landelijke prioriteiten stellen. Binnenlandse Zaken speelt geen rol van enig belang meer.

Lokaal zijn de gezagsverhoudingen niet veranderd, maar de beheersverhoudingen wel (burgemeesters hebben daar niets meer over te vertellen). De eenheden van de nationale politie beslaan vaak grote gebieden en veel gemeenten. Mede daarom is het wettelijk mogelijk de eenheden verder onder te verdelen in districten en basisteams, nu al geframed als robuuste basisteams.

Waarom nu toch nationale politie?

In feite zijn de argumenten nu voor nationale politie geen andere dan indertijd voor de invoering van regionale politie. De politie is, zo meent men, in haar huidige organisatie en bestel onvoldoende opgewassen tegen de hedendaagse uitdagingen.

Alleen schaalvergroting en meer centrale sturing zouden aan die ongewenste situatie een eind kunnen maken. Daarom komt er één landelijke organisatie (met plm 55.000 fte!), die veel centraler en strakker aangestuurd gaat worden. Dat zal dan tot meer en beter politiewerk leiden, tegen lagere kosten en met minder bureaucratie.

Wie zou dat niet willen?

Ik ga dergelijke claims niet uitgebreid en ex ante analyseren. Maar ik wil wel twee kanttekeningen vooraf maken.

In de eerste plaats heeft de huidige minister van VenJ de neiging nationale politie neer te zetten als middel tegen alle kwalen. Bij elk probleem rond politie en politiebesteding dat sinds eind 2010 is aangekaart, meldt minister Opstelten dat de komst van nationale politie het op zal lossen. Anders gezegd: de ambities en verwachtingen zijn onbegrensd. Mocht u dat niet op mijn gezag willen aannemen dan beveel ik u van harte het werk van mijn collega Jan Terpstra aan, die op bijna hilarische wijze de stapeling van doelen en ambities heeft laten zien.

Het is overigens wel veelzeggend dat de korpschef van de nationale politie recent in een aantal interviews begonnen is de hooggespannen verwachtingen wat te temperen. Niet onverstandig, denk ik. Bouman lijkt te begrijpen dat torenhoge ambities ook torenhoge risico's met zich brengen. Daar heeft hij terecht geen behoefte aan.

Een tweede kanttekening.

Net als nu de nationale politie, werd twee decennia geleden ook de regiopolitie door de toenmalige regering neergezet als middel tegen alle kwalen van politie en politiebesteding. Uit het voorgaande zal u duidelijk zijn geworden dat dat bij lange na niet gerealiseerd is. Het zou tot voorzichtigheid moeten manen. Voorzichtigheid met drastische ingrepen in een politiebesteding. En in het bijzonder voorzichtigheid met het baseren van dergelijke drastische ingrepen op beleidstheorie / leken theorie. Voorzichtigheid met bijvoorbeeld de gemakkelijke aanname dat schaalvergroting goed is, terwijl de **wetenschappelijke** theorie vaak anders leert.

Politici en ambtenaren (en soms ook politiemensen) voorspellen veel te gemakkelijk en veel te weinig onderbouwd dat bepaalde ingrepen, zoals schaalvergroting gunstige effecten zullen hebben.

Einde aan de bestel discussie?

Zal er nu een einde komen aan de bestel discussie in Nederland? Vergeet het maar. Het ideale bestel bestaat niet en dus is er ook over een nationaal politiebesteding veel op- en aan te merken.

De discussie richt zich op dit moment op vragen als:

- is het nationale bestel niet uit balans: te centraal en landelijk, te sterk op justitiële taken gericht en te weinig op lokale, handhavende en hulpverlenende taken?
- stelt de gezagsrol van de burgemeester nog wel wat voor, nu de burgemeester geen enkele zeggenschap meer heeft over het beheer?

- zal nationale politie wel in staat zijn effectief bij te dragen aan lokaal veiligheidsbeleid?

- zal de minister van VenJ niet veel te kwetsbaar worden, als hij voor elke wissel in zake de politie door het parlement ter verantwoording kan worden geroepen?

- is het stelsel van nationale politie niet veel te veel een breuk met de traditionele verdeling van de macht over de politie, tussen justitie en bestuur en tussen verschillende bestuurslagen ?

Momenteel spitst het debat zich in belangrijke mate toe op de verhouding tussen nationale politie en de gemeenten. In het model dat de wetgever gekozen heeft zal de brug naar de gemeenten geslagen moeten worden door de zg. robuuste basisteams. De ca. 170 basisteams zijn de kleinste eenheden binnen de nationale politie.

Comment [C3]: Fijnaut, 2012 schetst een alternatief model, waarin de onderdelen van de NP direct aan de 25 grootste gemeenten worden gekoppeld

Ze tellen tussen de 60 en 200 fte “die ‘probleemgericht en informatiegestuurd’ de kerntaken van de politie uitoefenen: noodhulp, opsporing, verkeershandhaving e.a. Wijkagenten zijn de sleutelfiguren in deze teams” (Fijnaut, 2012: 400).

Noch de wijkteams noch hun taken zijn overigens in de Politiewet vastgelegd. Anders dan in België de basisfunctionaliteiten en de COP filosofie. Het enige dat wettelijk is vastgelegd is dat er ten minste één wijkagent per 5000 inwoners werkzaam moet zijn (idem, 414). Voor een middelgrote gemeente van pakweg 80.000 inwoners, leveren die 16 wijkagenten nog allerminst een robuust basisteam op. Geen wonder dat er veel onzekerheid en onrust bestaat over omvang en kwaliteit van de lokale politiezorg. En over de wijze waarop de politie haar rol zal spelen binnen het lokale veiligheidsbeleid.

Tot zo ver een wel heel summier schets van de ontwikkelingen in Nederland.

Lessen voor België?

U heeft in België nog wel eens de neiging om naar het Nederlandse voorbeeld te kijken en dat te volgen. Laat ik u daarom, tot slot, een paar belangrijke argumenten geven waarom u dat nu, wat het nationale politiebesteding betreft, *niet* moet doen.

Het politiestelsel dat in Nederland *als het tegengestelde* op termijn dreigt te ontstaan, lijkt angstig veel op het stelsel waar u in de jaren zeventig – negentig van de vorige eeuw zo veel ellende mee heeft gehad: enerzijds is er dan nationale politie (cf gerechtelijk politie indertijd in België) en anderzijds ontstaat gemeentepolitie (al die gemeentelijke toezichthouders en handhavers bijeen gebracht en gebundeld). Zelfs de Rijkswacht heeft (dan) een Nederlandse pendant: de Marechaussee, wordt in iedere nieuwe Nederlandse Politiewet meer en meer gelijkgesteld met de reguliere

Comment [C4]: In de ogen van Fijnaut is de KMAR steeds meer een Rijkspolitiekorps geworden. Zie ook taken als grensbewaking en beveiliging luchthaven terreinen. Volgens hem een gemiste kans dat de KMAR niet in de reguliere politie is geïntegreerd.

civiele politie.

Comment [C5]: Ook hier Fijnaut als grote voorvechter van gelijkstelling.

In Nederland lijkt sprake van militarisering van de politiefunctie, in plaats van demilitarisering, zoals indertijd met de Rijkswacht. Cf. diss Easton

Wat de gevolgen kunnen zijn van het naast elkaar bestaan van drie sterke en heel anders georiënteerde politiemachten, hoef ik u hier niet uit te leggen.

Maar zelfs als dit doemscenario *geen* werkelijkheid wordt, zijn er goede redenen om het Nederlandse voorbeeld deze keer *niet* te volgen. Ik geef er ter afsluiting van mijn betoog een paar.

In de eerste plaats: het huidige Belgische stelsel werkt; natuurlijk: niet zonder problemen, maar dat geldt voor elk bestel dat je kunt bedenken. Het in alle opzichten ideale bestel bestaat nu eenmaal niet

Vervolgens kan je constateren dat de geïntegreerde politie op twee niveaus in België een ingewikkeld en misschien wel een gekunsteld, stelsel is. En je kunt ook vaststellen dat het in sommige opzichten misschien ook wel een kwetsbaar stelsel is.

Maar het is wel – èn door de politiezones èn door de wettelijke garanties voor het basispolitiewerk - veel en veel evenwichtiger dan het nationale politiebestel dat nu in Nederland in ontwikkeling is

In de derde plaats vrees ik dat de nationale politie in Nederland een zeer sterk gepolitiseerde politie wordt, omdat de landelijke politiek zich met alles zal gaan bemoeien. Een eerste voorbeeld daarvan is er al. Toen het nieuwe hoofd van de basiseenheid West—Brabant – Zeeland, Hans Vissers, heel voorzichtig de hoogte van sommige boetes ter discussie stelde werd hij in de Tweede Kamer door de minister van VenJ ongenadig neergesabeld. Vissers moest zich volgens de minister voortaan alleen met de uitvoering bezighouden en vooral niet met hoe de door de politie te handhaven regels er uit zouden zien. Professionele inbreng in het beleid werd door politiek en bestuur kennelijk niet op prijs gesteld.

Ik vrees dat dit voorbeeld exemplarisch is voor hoe het de komende jaren zal gaan. In een lastig politiek systeem – en Nederland is dat net zozeer als België – wil je als politie niet op deze manier behandeld worden. Professionals wordt, nog meer dan al het geval was, de mond gesnoerd. De politiek is niet geïnteresseerd in kennis van zaken.

Tenslotte constateer ik dat het huidige Belgische politiebestel nog in vele opzichten is te optimaliseren. Die ontwikkeling – verandering en aanpassing *binnen* de grenzen van het bestel – is overigens al gaande: de excellente politiezorg, het afslanken van de federale directies, pogingen het aantal zones te verminderen, het versterken van de coördinatiemechanismen, verbetering van het politie onderwijs.

Mijn advies is: ga daar mee door; maar doe het vooral binnen de grenzen van het huidige politiebestedel. Spaar je de moeite en de kosten van fundamentele bestelverandering en kies voor aanpassing, voor de weg van geleidelijkheid: voor incrementalisme.

Comment [C6]: Onze stelling uit Betwiste Bestel dat al te veel en te vaak drastisch veranderen de legitimiteit van het bestel ondermijnt.

Kortom: volg het Nederlandse voorbeeld deze keer *vooral niet*. Voor België zie ik momenteel nut noch noodzaak van bestelverandering, in de richting van nationale politie.

+++++

Stellingen

1. Nationale politie, zoals nu georganiseerd in Nederland, zal leiden tot verdergaande politisering van de politie functie.

[Toelichting. De Tweede Kamer zal zich met elk incident(je) gaan bemoeien. De minister van VenJ zal telkens ter verantwoording worden geroepen. Regedruk en ander vormen van centrale bemoeizucht zullen daardoor hand over hand toenemen]

2. Nationale politie, zoals nu georganiseerd in Nederland, biedt onvoldoende garanties voor adequate lokale politiezorg.

[Toelichting. Anders dan in België – WPA / WGP – biedt de nieuwe Nederlandse Politiewet geen garanties voor een minimale lokale politiezorg en evenmin wordt vastgelegd – a la COP – hoe de politie zijn werk moet doen. Het lokale gezag is niet bij machte daar iets aan te doen omdat al het beheer nationaal is geregeld, bij de minister van VenJ]

3. België doet er deze keer goed aan het Nederlandse voorbeeld **niet** te volgen.

[Toelichting. (a) het is niet nodig, want het Belgische bestel functioneert redelijk (b) er zijn geen garanties dat het nationale bestel echt problemen gaat oplossen en (c) zo een onevenwichtig georganiseerd en gestuurd politiebestedel moet je helemaal niet willen hebben en (d) elk ander bestel brengt weer andere problemen met zich]

Comment [C7]: (e) tenslotte zijn er voorlopig nog meer dan voldoende mogelijkheden om problemen op te lossen door aanpassingen en veranderingen *binnen* het huidige Belgische politiebestedel.